

Počasi se je na sedežu zibala temna postava hlapca Bomeja, enakomerno je plavala konjeva griva v lahnem vetru. Tinica je ovila roke okoli mojega vratu in nje speče ustnice so iskale poljubov...

Prijatelj Mavricij, ki je pripovedoval to povest, je nenadoma utihnil, ozrl se je po nas in je — zaplakal. Pripovedoval je vse kakor v sanjah, njegove oči so žarele, ustnice so poljubljale, roke objemale. Sedaj je bilo, kakor da se je mahoma prebudil in nas zagledal pred seboj. Daleč je bila dolenjska hiša, Tinica, cesta, pesem, ples. Zato je zaplakal.

„Kje si, mladost, izgubljena, nedožita, tako krasna in vesela kakor vožnja po beli cesti? Kje si pesem, neugnana, nedopeta, kakor svet v onih čudovitih časih? Kje si, Tinica, dekle ljubljeno, ki si edina znala voziti se po dolenjskih cestah, kakor da si ti edina razumela njih pesem?“

Vojeslav Molè:

V gotski cerkvi.

Drgeče mrak med vrstami stebrov sneženih,
žarijo okna kakor mističnih svetov
vonjave rože; kakor iz daljav meglenih
zveni nadzemska pesem blaženih duhov.

Poslednji žarek nad oltarjem mre ko sanje.
Sred rož in sveč Madonin plameni obraz,
visoko pod oboki orgelj mre bučanje
in iz vonjav kadila klije nočni čas.

Melanholija.

Sto zlatih zvezd je vplela noč si v temne lasi,
zagrnil ji obraz srebrn je pajčolan.
Trepče mesečina. Davni, davni časi
so prebudili se, gredo čez nočno plan.

Med lilijami angel tožnobel obstal je,
zamišljena mu z usten pesem v noč drhti
in slušajo vrtovi ga in zvezdne dalje
in angel sam svoj spev posluša in ihti.